

Ο ΗΛΙΟΣ ΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μ' ἄρέσει ἡ αὐγή, τὸ δειλινό,
μ' ἄρέσει τὸ φεγγάρι,
μὰ βρίσκω κι' ἄλλη χάρι
στὸν ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ, στὸ φῶς νὰ τριγυρνῶ.

Ἄχ ! εἶνε τότε βασιλιάς,
ποῦ ὅλη τῆ γῆ τοξεύει
καὶ ὅλα κυριεύει
τοῦ σταφυλιοῦ μας ὁ Θεός, ὁ δράκος τῆς ἐλιάς.

Πῶς λάμπει ὁ Παρθενῶν ἐκεῖ!
πῆρε τοῦ ἡλίου χρῶμα
κ' ἡ πέτρ' αὐτῆ ἀκόμα
καὶ καίει σὰν νὰ ἔζησε μὲ φλόγα μυστική.

Πῶς λάμπει ὁ Σαρωνικὸς
εἶνε τὸ φῶς νομίζεις
τῆς Δόξης, ποῦ ἀντικρύζεις,
ποῦ, καθὼς πέρασ' ἄφησε καιρὸς ἡρωϊκός.

Κ' ἡ ζέστη ἀπάνω μου αὐτῆ,
κ' ἡ φλόγα ποῦ ἀναπνέω,
θαρρῶ πῶς κόσμος νέο
νὰ ξανακάμῃ, σὰν κι' αὐτὸν ποῦ σβύστηκε, ζητεῖ.
1893.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἦρα, θερμαίνω τὴν ὀχειὰ μέσα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
Κ' ἐκείνη, πῶχει νὰ κερνᾷ, φαρμάκι ἀπὸ τῆ φύσι,
Ἐκρυσσε τὸ φαρμάκι τῆς εἰς τὰ χαϊδέματά μου,
Καὶ μῶγλυψε τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ.

Ἐθέριμνα τὸν ἄνθρωπο, τὸ πλάσμα ποῦ μοῦ μοιάζει
Ἦπεινυσε, καὶ 'ς τὸ στόμα μου ἔφαγε τὸ ψωμί μου
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν εἶν' ὀχειά, τὰ στήθη μοῦ σπαράζει,
Χύνει χολή σ' τὰ σπλάχνα μου, φαρμάκι 'ς τὴν ψυχὴ μου.

Ζάκυνθος Ἰούλιος 1893.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ